

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1912, 13.04.1912**

Číslo ročníků: **2, 15**

Číslo výtisků: **2, 15**

Datum vydání čísla: **13.04.1912**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránka:

návštěvě týž, jako byl před tím. Jsou mezi zdejšími Čechy lidé, kteří nemají Rakušanů rádi, a to je při osvědčené vídeňské přízni k našim národním požadavkům ve značné míře pochopitelné, jsou mezi nimi taci, kteří nepovažují za potřebné zapírat, že jsou občany rakouského státu, ale především Čechy, ale není mezi nimi asi nikoho, kdož by Rusům zle přál, nebo chtěl by býti sluhou rakouské intriky. A nebylo by též rozumné, aby Češi odmítali všechny společenské styky s úředními představiteli rakouské říše, kteří chtějí vykonati do jisté míry odůvodněnou návštěvu rakouským občanům české národnosti. V tom přece je pro Čechy jen uznání, ale žádné pokoření! Měli na tento projev společenské zdvořilosti odpověděti nějakou blouznivou demonstrací? Právě petrohradští Češi svým chováním dokazují, že dovedou svoje rakouské občanství spojit s loyálním poměrem k bratrskému národu ruskému.

Spojení volyňských voleb s rakouskou ukrajinskou intrikou kijevského konsulátu páchne už přímo divočinou. Známe tak hodně podrobně průběh celé volební kampaně volyňské a dovedu si tedy představit, jak se udiveně tvářili na rakouském konsulátě v Kijevě, když četli o své vynikající účasti při volyňských volbách. Náhodou správcem kijevského konsulátu je Čech, p. Dinter. Kijevský konsulát teprve po volbách začal se zajímat o to, co se na Volyni dalo, když někteří zpátečníci Češi přenesli svoji nespokojenost do kijevských novin a za-

čali tam docela podezřívát své české krajany, ruské poddané, z ruského nevlástenectví. Toto udavačstvím čišiči vystoupení teprve více zainteresovalo rakouský konsulát kijevský, který před tím mnoho se nestaral o to, co dělají ruští občané, a volyňští Češi jsou jistě z 99% ruskými občany. Vůdce volyňských Čechů, mezi něž patří i redaktor „Čechoslovana“ p. Švihovský, který se již brání v „Čechoslovane“, byli stejně překvapeni tvrzením, že sloužili jakési rakousko-ukrajinské myšlence. Ve skutečnosti na Volyni po celou volební kampaň na ukrajinské hnutí snad nikdo nepomyslel. Stály zde proti sobě dvě skupiny, na jedné straně černosotěnci a nacionalisti, na druhé straně zemská skupina, umírněně pokroková, se kterou šli Češi, poněvadž nechtěli jíti s těmi, kteří před tím neznali pro Čechy slušného jména. Nyní nacionalisté a krajní praví chtějí smýt svou porážku objevením zákulisní intriky rakouské. Nikoli, pánové, jakkoli jsem předsvědčen, že rakouská diplomacie dovede dělat nejenom Nastičiady, tentokrát musím více věřit svým očím a uším a bránit rakouskou diplomacii i p. Berchtolda, že v porážce reakcionářů na Volyni neměli žádné účasti, a skutečně jsem sotva věřil svému zraku, když jsem tuto smělou kombinací „Světa“ četl.

Jest věci ruských politiků, jak chtějí, aby byl upraven poměr Ruska k Rakousku; ale neshledávám rozumným a pro žádnou stranu výhodným, pracuje-li se při tom nepravdou, nýbrž výmysly. *B. Pavlů.*

zábavu—nejsou tedy ani oni lepší než my!

Nevěřím, že byste chtěl nacionalisty zařadit mezi nevěřící a myslím tedy, že jen mýlkou jste napsal, že jsme tím tančením urazili „náboženský cit každého věřícího jakéhokoliv vyznání“. Myslím, že žádný křesťan není našim skutkem uražen, neb pravý křesťan se hříchem druhého neuráží, nýbrž hříšnému odpouští!

A jestli i připouštím, že může pravého křesťana urazit nějaký skutek, pak je to zajisté prohřešení se proti evangeliu.

Myslím, že se mnou v tomto ohledu souhlasíte a prosím o prominutí, že dovoluji si malou otázku. Jste si vědom toho, co jste učinil, když jste psal: „Chtělo se Vám tančit, nedávejte to do veřejnosti!“ čili jinými slovy, tančete, ale neříkejte o tom nikomu nic?

Vybízíte nás, abychom byli farizeji (pokrytci), o nichž Kristus

praví dle Evangelia Sv. Matouše, kapitola XXIII, v. 27: „Běda Vám zákonníci a farizejové pokrytci, že jste se připodobnili hrobům obilným, kteříž sic zdají se zevnitř krásni, ale vnitř jsou plni kostí umrlých a vši nečistoty 28. Tak i Vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř jste plni pokrytectví a nepravosti.“

Ne, důstojný pane faráři, pokrytci nechceme být a nebudeme, i když jsme dle Vašeho mínění bezbožníky! Chtěli jsme se pobavit, bavili jsme se, chtěli jsme býti veselí, veselili jsme se, což není zajisté ani v postě hříchem, neb praví evangelista Matouš v kapitole V, v. 16:

„Když byste se pak postili, nebývejte jako pokrytci zasmušilí, neboť pošmuřují tváři svých, aby vědomé bylo lidem, že se postí; amen pravím vám, vzalí jsou odplatu svou!“

Jan Wolf.

• • •

Jak hrají naše děti.

(Z Olšanky).

Čtenáři Čechoslovana rádi přečtou si kritiku divadelní, přinášíme proto dnes malý obrázek z našeho jeviště roztomilý dětský kus: „Svatoň a Milena“.

Hráli jsme o svátcích velikonočních. Jeviště postavili jsme si sami v „kantoře“ Olšanského pivovaru a náš personál divadelní skládal se s malou jen výjimkou ze samých dětí. Nesmějte se, prosím naše děti znají nějak hrát! Pohybovaly se na jevišti jako doma. V prvním jednání celý děj zastřen jest chmurnou náladou, proto dopadlo vše trochu nepřírozně. Těžko se vžítí do úloh lidí zlým osudem pronásledovaných. V dějství druhém kde „princ Svatoň“ ocitá se v hlubokém lese na cestě za Milenou, zvláště s nadšením přijaty byly ruskalky. Tančily živě kol zmámeného Svatoně, podobajíce se malým andělkům ve svých dlouhých bílých řízách s temnězelenými věnečky na hlavách a s obnaženými ramínky. A když pak začaly zpívat, odpuštěno obecenstvo rádo několik těch falešných tónů, které se jim bezděky z hrdělek vyloudily.

Svatoň, hrdina děje přichází v jednání třetím do sídla čarodějky a vykupuje všemi možnými i nemožnými pracemi sestru Milenu, čarodějku sehrála výborně Libuše. Svatoně Jarouš a princezna Milenu Helča. Čím více hra pokračovala, tím živěji hrály děti. Čarodějka jizlivě, Svatoň kurážně a s humorem, který ponoukal jej přetvořovati si svoji úlohu, tu a onde lecos se přidati, což vzbudilo nekonečný smích v obecenstvu i za kulisami. Konečně pošle Svatoně dobrou vila trpaslíky na pomoc. Tu vyrukovaly naše děti v dlouhých kutnách a zase zabouřil v hledišti silný potlesk. Při závěrečné scéně, kde se vše raduje z náhlého vysvobození, počínaly si děti vesele a přirozně a na konec ujišťovali nás všichni, že se nikdy tak výtečně nepobavili jako na našem divadle.

Děti zatančily ještě naši českou besedu. Kdo jste neviděl tančiti besedu tak jak se tančiti má, přijďte se podívat na naše caparty. Ti nás tomu naučí. Pohybují se elegantně i furiantsky, vážně i rozpuště, jak toho která tura vyžaduje. Obecenstvo nešetřilo slovy uznání a chvály a když Sláva s Libuší uspořádali sbírku ve prospěch Komenského školy, byli každým hojně obdařeni.

Tu noc spali naše děti na yavřínech. *Št.*